

e ditorial

Azi, primăvara discordiei noastre...

La sfârșit de stagiune, un vânt de nebunie bate prin teatrele românești. Eriniile antice și-au dat mâna cu vrăjitoarele din **Macbeth**, hotărâte să-i pedepsească pe muritori, fantoma bătrânului rege Hamlet vrea răzbuț, nori negri și amenințatori se adună pe cerul cândva senin al teatrului, pământul se cutremură, lacrimi de durere se amestecă, în doze misterioase, cu lacrimi de furie, tragedia alunecă în grotesc și în parodie... Frustrări, nemulțumiri, acuzații mai vechi și mai noi ies la iveală, amenințând echilibrul precar al instituțiilor teatrale; la "Nottara", la Cluj, Târgu-Mureș, Brăila, Arad, Bacău, Botoșani, Iași, Craiova și nu mai știu unde au izbucnit ori stau să izbucnească conflicte grave, hărțuiri mărunte, meschinării de tot felul. În cauză sunt învinuiri de tiranie, favoritism, fals în relații și fals în acte, incapacitate profesională sau incompetență managerială, lipsa de comunicare și, vai, lipsa de bani. S-au făcut conferințe de presă, greve, manifestații de stradă, memorii, denunțuri, s-au desfăcut contracte de muncă, au intervenit confederațiile sindicale și autoritățile tutelare, au fost chemate în ajutor poliția, presa, televiziunile, senatul UNITER, criticii, intelectualii angajați și cei neangajați, partidele politice și politicienii independenți, Justiția, Adevărul, Morala. În anumite cazuri, chiar turcii. Deocamdată, Armata și Biserica n-au fost implicate. Unii directori de teatru au fost maziliți, alții nu. Unii directori au fost acuzați de dictatură bolșevică, alții de dictatură fascistă. Veleitari hămesii așteaptă la cotitură. Preferă să fie ei în locul dictatorilor. Unii dictatori se desprind cu greu de fotoliul directorial sub care și-au ascuns apucăturile rele. Alți dictatori se dovedesc a fi în realitate oameni pașnici și cu frica lui Dumnezeu. Pe interval, se ițește câte un semidoct, om al lecturilor puține, care încearcă, în lipsa unor îndeletniciri folositoare, să demoleze cu unghia diverse construcții. Bătăliile se dau în întineric, întrucât se face economie de lumină și de inteligență. Cauzele? Mizeria materială, confuzia valorilor, corupția, interesele politice meschine, veleitarismul, lipsa de caracter a unor manageri sau a unor artiști, dezinteresul oficialităților, dar, mai ales, o reformă a teatrelor suspendată înainte de a fi pornită. În teatre, războiul rece va continua, la vedere sau pe ascuns, atâta vreme cât va dăinui disprețul statului față de cultură, apatia societății, blazarea și lehamitea fiecăruia dintre noi.

Dumitru Solomon

*P.S. În editorialul din nr.5/2000, intitulat "Neprovincialii", menționez câteva spectacole - puține - din București, care, după părerea mea, merită să facă parte dintr-un florilegiu al stagiunii. Între timp, am mai văzut **Nunta lui Krecinski** (Suhovo-Kobilin), în regia lui Felix Alexa, la TNB, **Cafeneaua** (Goldoni), în regia lui Dragoș Galgoțiu, la Odeon, **Imblânzirea scorpiei** (Shakespeare), în regia lui Mihai Măniuțiu, la "Bulandra", și **Cimitirul păsărilor** (Antonio Gala), în regia lui Nikolov Perveli Vili, la Teatrul Mic. Merită, în mare parte, și ele. Concluzia rămâne, din păcate, aceeași.*